

6

Tijdschrift voor
geloofsopbouw

3^E JAARGANG • DECEMBER 2017
WWW.VOLGMIJ.NL

Volg Mij!

Extra dik nummer!

4 Jezus Christus –

De laatste 24 uur

6 Vrede –

op aarde?

10 Kerst –

Enkele gedachten

Inhoud

■ Jezus Christus:

De laatste 24 uur - De twee misdadigers	4
Enkele gedachten over kerst	10

■ Bijbelstudie:

Vrede	6
Genesis	24
De talenten van Bezaleel en Aholiab (Ex. 31)	34

■ Verhaal:

Wrakken op de Birmaweg	14
------------------------------	----

■ Bijbel praktisch:

Oud en Jong – Paulus en Timotheüs	18
Vergeving – ook zonder belijdenis?	25

■ Schepping:

Wonderen uit de schepping - flamingo's, pelikaan	33
--	----

■ Stof tot nadenken:

Zekerheid van behoudenis	37
--------------------------------	----

■ Goede boodschap:

Grijp de kansen!	23
'Jezusmensen'	40

Colofon

Uitgever:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever!

Volg Mij! verschijnt minimaal zes keer per jaar.
Abonnementsprijzen:
Nederland € 18,95 (1e jaar bij geschenkabo: 9,95)
Europa € 26,95 (incl. verzending)

De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

Redactie:

E-mail: volgmij@christelijkjeugdwerk.nl
Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:

© www.pixelio.de
© AdobeStock
© Ralf Dietermann
© RGBStock
© Imagelibrary
© Shutterstock.com

Layout:

Andre Dietermann, www.dtp-medien.de, Haiger

Beste jongelui!

Op het moment dat jullie deze "Volg Mij!" ontvangen, is 2017 alweer zo goed als voorbij. Het nieuwe jaar ligt voor ons als een onbeschreven vel papier en misschien heb je al nieuwe plannen gemaakt over de dingen die je graag dit jaar wilt doen of meemaken. Veel mensen praten deze tijd over hun goede voornemens en iedereen hoopt natuurlijk van harte deze te kunnen volhouden.

Mag ik jou vragen in hoeverre je de Heere Jezus betrokken hebt, bij wat je van plan bent? Uit de Heilige Schrift mogen wij weten dat wij, die Hem uit genade als onze Heer en Heiland mochten aannemen, in Zijn plannen voorkomen, zelfs vóór de grondlegging van de wereld (Efeze 1:4)! Hij heeft ons geroepen naar Zijn Eigen voornemen (2 Timotheüs 1:9), is dat niet een geweldig mooie gedachte?

In het artikel over de twee misdadigers, die samen met de Heere Jezus gekruisigd werden, lezen wij welke prijs Hij wilde betalen om ons genade te kunnen bewijzen. Zullen wij dan Hem, die zoveel voor ons over had, ook niet betrekken in onze plannen voor het komende jaar? Wellicht kan bijvoorbeeld het artikel over Paulus en Timotheüs je motiveren om op een andere manier naar oudere broeders en zusters te kijken en wil je het bezoeken van oudere medegelovigen meenemen in jouw goede voornemens.

Naast de lessen over kerst, waarin we de Bijbel mogen openen om te zien wat Gods Woord hierover zegt, wil ik je ook graag meegeven, dat deze tijd zich in het bijzonder leent voor evangelisatie. Met dit goede voornemen mag je overigens ook meteen beginnen en hoef je zeker niet te wachten tot het nieuwe jaar is begonnen! Het kerstfeest is regelmatig het onderwerp van de gesprekken en dan is een ezelbruggetje zo gevonden. Met de hulp van de Heer kunnen wij dan de échte blijde boodschap, de échte vrede op aarde, aan de mensen om ons heen vertellen. Laten wij samen bidden dat de Heer ons hiervoor de vrijmoedigheid en de gelegenheid geeft!

Misschien komt de Heere Jezus in 2018 wel terug om Zijn gemeente thuis te halen. Dat kan elke dag gebeuren! Laat het daarom onze wens zijn, om ook volgend jaar onze weg voortdurend met Hem te gaan.

Namens de redactie,

Teade Geertma

Kijk ook eens op onze nieuwe
website: www.volgmij.nl

De twee misdadigers en Jezus in het midden

De Heere Jezus werd niet alleen gekruisigd, maar tegelijk met twee andere misdadigers naast Hem. Met hen kwam het onder grote pijnen tot een kort gesprek.

Eerst waren vanaf beide kruizen naast de Heere Jezus scheldwoorden en beledigingen te horen. De lasterende vraag van de één: 'Als U de Christus bent' (Luk. 23:39) komt nauwelijks overeen met zijn echte overtuiging; anders zou hij – zoals later zijn medeplichtige – Christus wel oprecht om

genade gesmeekt hebben. We krijgen veelmeer de indruk dat deze man wilde zeggen: 'U geeft zich wel voor Christus uit, maar – als U het werkelijk zou zijn, zou U Uzelf en ons wel bevrijd hebben'. Wat moeten ook deze woorden het hart van de Heere Jezus toch verwond hebben. Inderdaad was

Hij de Christus Gods, de door God Gezalfde, Die 'God met de Heilige Geest en met kracht gezalfd heeft, Die het land doorgedaan is, terwijl Hij goeddeed en allen genas ... want God was met Hem' (Hand. 10:38). Maar Hij wilde niet vrijuit gaan; Hij wilde door Zijn zoendood aan het kruis de eeuwig geldende basis leggen waarop verloren zondaren gered kunnen worden.

Het verdere gesprek, zoals we dat in Lukas 23:39-43 lezen, toont dat daarna bij één van de gekruisigde misdadigers een heel duidelijke verandering opgetreden was.

Terwijl de een doorging met de Heere Jezus te lasteren, wees de ander hem opeens duidelijk terecht: 'Vreest zelfs u God niet, nu u hetzelfde vonnis ondergaat? En wij toch rechtvaardig, want wij ontvangen straf overeenkomstig wat wij gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan'. Deze uitspraak is heel opmerkelijk:

- Alle drie de gekruisigden ondergingen 'hetzelfde' vonnis: een kwellend langzame, vooral pijnlijke terechtstelling. Wij vinden geen aanwijzing dat de Heere Jezus op de één of andere manier zachter behandeld werd dan de beide andere veroordeelden, toen men Zijn handen en voeten vastnagelde en Zijn kruis daarna oprichtte.

gruwelijk. Onze Heiland verdroeg het, zelfs toen het er aan de buitenkant zo uitzag alsof Hij 'hetzelfde vonnis' onderging als de beide mannen naast Hem.

- 'En wij toch rechtvaardig' – deze misdadiger erkende ten volle dat zijn terechtstelling rechtvaardig was.

Anderzijds erkende hij dat het voor de 'Man in het midden' oneerlijk gegaan was; hier leed iemand en werd ter dood gebracht Die bitter onrecht aangedaan werd. Inderdaad leed hier 'Hij, Die rechtvaardig was, voor onrechtvaardigen' (1 Petr. 3:18).

- 'Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan' – een geweldige uitspraak over de volmaaktheid van de Heere Jezus. Deze heeft niet alleen geen zonde gedaan, gezegd of in Zijn gedachten gehad – 'niets onbehoorlijks' gaat nog veel verder! Gods verwachtingen en het gedrag van de Heere Jezus waren altijd helemaal met elkaar in overeenstemming.

Dit is een laatste, een indrukwekkend getuigenis van de volmaaktheid van de Zoon! Vlak voordat Hij de dood inging klinkt dit uit de mond van een misdadiger! Hoe verbazingwekkend! God zorgde ervoor!

Friedhelm Runkel

Deze manier van terechtstellen was

Vrede

Kerst wordt door veel mensen verbonden met vrede. Rond kersttijd horen we vaak de woorden 'vrede op aarde'. Bij het uitspreken ervan wordt meestal niet zo heel goed nagedacht. Mensen zijn zich niet eens bewust dat ze de Bijbel citeren.

De roep om vrede is niet nieuw. Elk jaar is die opnieuw te horen. Dat ver-raadt dat veel mensen geen rust, geen vrede hebben. Ook de internationale militaire vredesmissies houden maar aan. Iedereen weet het eigenlijk wel: vrede is ver te zoeken ...

Wij als Christenen mogen wel vrede hebben. Vrede in ons hart. De Heere Jezus heeft haar aan ons gegeven. Hij is de Vrededorst. Gelukkig dat we Hem kennen! De Bijbel spreekt overigens

van minstens drie verschillende soorten van vrede die de Heere Jezus brengt. In dit artikel willen we daar kort bij stilstaan. Ik denk aan de volgende drie vormen:

- vrede met God;
- vrede van God;
- vrede op aarde.

De volgende tabel geeft wat kenmerken. Daarna worden de drie soorten vrede wat gedetailleerder beschreven.

	Vrede met God	Vrede van God	Vrede op aarde/in de schepping
Kenmerk	Innerlijk	Innerlijk	Uiterlijk en toekomstig
Betreft	Het geweten van de mens	Het hart van de gelovige	De aarde/schepping
Staat in contrast met	Vijandig staan tegenover God als onbekeerde/ongelovige	Zorgen, problemen in het leven van de gelovige	Oorlog voerende volken, m.n. vijandig tegen Israël
Wordt gekregen door	Geloof in de Heere Jezus/bekering	Gebod	Oordeel/regering van de Heere Jezus

Vrede met God

Over de vrede met God spreekt Romeinen 5 vers 1: **‘Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede bij (of: met) God door onze Heere Jezus Christus’.** Dit is de vrede die iedereen ontvangt die door het geloof in Christus’ volbrachte verlossingswerk een kind van God is geworden. Als dat ook voor jou geldt, mag je weten: die vrede verlies ik nooit meer!

De mens is van nature, uit zichzelf, een vijand van God (Rom. 5:10). Hij wil God niet. Maar God is geen vijand van de mens. Hij heeft Zijn Zoon, de Heere Jezus, gegeven en gestraft voor al het verkeerde wat ik gedaan heb. Iedereen die dat gelooft, wordt gerechtvaardigd. Niet door onze inspanningen of door hoe we ons leven leiden, maar door zo in de Heere Jezus te geloven. Romeinen 5 vers 1 verbindt de vrede met God direct aan deze rechtvaardiging. Deze vrede hebben we vanaf het moment

dat we tot geloof kwamen. We zullen haar nooit meer kwijtraken. Die vrede is een direct gevolg van onze rechtvaardiging door het geloof in de Heere Jezus. Wij zijn voor God geen vijanden, geen zondaars meer. Mijn verhouding tot God is in orde. Er staat niets meer tussen mij en God in wat verwijdering of scheiding brengt. Niet omdat ik dat voel, maar omdat ik in de Heere Jezus geloof en de Bijbel het me dan belooft! Geprezen zij God!

Vrede van God

Over de vrede van God spreekt Filippenzen 4 vers 6 en 7: **‘Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken, met dankzegging, bekend worden bij God; en de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus’.**

Dit is voor veel gelovigen een bekend vers. Een belangrijk vers. Het beschrijft ‘de uitlaatklep van de Christen’, als ik

het zo mag noemen. Het vers beschrijft wat je misschien wel van jongs af aan hebt geleerd: alle dingen die je verdriet doen of zorgen baren, mag je in gebed aan de Heere Jezus vertellen. Niet zozeer om een oplossing te vragen, maar om het Hem eenvoudig te vertellen.

Het is algemeen bekend dat het delen van moeilijkheden met anderen ons als mensen oplucht. Gedeelde smart is halve smart, zeggen we. Het is iets geweldigs om mensen te hebben die je dan begrijpen. Zelfs al kunnen ze je niet direct helpen, ze weten wél wat je doormaakt!

Ons vers zegt dat God zo iemand voor ons wil zijn. We mogen alles bekendmaken bij Hem. Een mooi voorbeeld daarvan vind je in Johannes 11:2-3. Maria en Martha maakten zich grote zorgen over hun doodzieke broer Lazarus. En wat doen ze? Ze stuurden de Heere Jezus de boodschap: 'Heere, zie, hij die U liefhebt, is ziek'. Ze vroegen niet zozeer om een oplossing, maar lieten het eenvoudig de Heere Jezus weten!

Ons vers drukt zich iets anders uit. Het spreekt over 'God'. Dat is natuurlijk hetzelfde 'adres' als de Heere Jezus, maar het heeft een ander accent. Hier gaat het om God, Die boven alle omstandigheden staat en alles overziet; God, Die boven ons probleem verheven is; God, Die door niets en niemand aan het wankelen gemaakt kan worden en Die altijd rust en vrede in Zijn hart heeft.

Wij mogen in gebed met alles wat ons raakt, naar Hem toe gaan. En wat is dan

het gevolg? Vrede, geluk, in ons hart! De vrede die God Zelf in Zijn hart heeft, stroomt dan ons hart binnen! Terwijl we uiterlijk lijden, zijn we dan innerlijk tóch gelukkig en blij! Veel gelovigen weten uit ervaring dat er tijdens heel moeilijke momenten een diepe, onverklaarbare innerlijke rust was. Dat is de vrede van God. Die is afhankelijk van onze innerlijke houding, van onze omgang met God. Laten we met onze zorgen vrij naar God gaan! Als Zijn vrede onze harten en gedachten rustig maakt, kunnen we verder!

Vrede op aarde

Overall op aarde vrede. Nergens meer oorlog. Ja, zelfs geen wapens meer nodig hebben om je te verdedigen! Dit is de vrede waar nu zoveel politieke en militaire inspanningen voor gedaan worden, maar waar men tevergeefs om strijdt. Die vrede wordt zo mooi beschreven in Jesaja 2:4: **'Hij (dat is de Heere Jezus, Israëls Messias) zal oordelen tussen de heidenvolken en veel volken vonnissen. En zij zullen hun zwaarden omsmeden tot ploegscharen en hun speren tot snoeimessen. Geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen. Oorlog voeren zullen zij niet meer leren'.**

Wanneer? Ook deze vrede zal de Heere Jezus brengen. Die komt nadat de Christenen in de hemel zijn opgenomen en God Zijn wegen met Israël weer voortzet. De Christenen genieten dan een nog mooier, hemels deel. En samen met de Heere Jezus zullen ze openbaar

worden en de aarde regeren. Omdat wij nu nog op aarde leven, zijn die dingen voor ons best moeilijk voor te stellen. Toch zijn ze niet minder reëel.

Hoe? De wereldwijde vrede op aarde komt niet doordat het evangelie door alle mensen aangenomen wordt, maar doordat de Heere Jezus als Israëls Messias en als Rechter op aarde verschijnt, de vijanden van Israël oordeelt en Zelf de wereldleiding in handen neemt. De Heere Jezus gaat dan heersen, omdat het Gods tijd daarvoor is. Dan wordt Lukas 1:32 metterdaad waar: 'God, de

Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven'. Het is dan Gods tijd om de Mens Jezus Christus Zijn rechten te geven. Het zal een heerlijke tijd voor deze aarde zijn. Ze zal 1000 jaar duren, zoals Openbaring 20:1-6 laat zien.

Kenmerk: Deze vrede is uiterlijk. Veel mensen zullen ervan profiteren terwijl ze in hun hart eigenlijk helemaal niet geloven, dus innerlijk geen vrede hebben. Ze worden tijdens deze vredestijd geboren en zijn niet anders gewend. Maar ze zijn wel afstammelingen van Adam, dus in zonde geboren. Als ze met hun hart dan niet echt gaan geloven, zullen

ze wel van deze uiterlijke vrede profiteren, maar de innerlijke missen.

Dit is de vrede waar de engelen in Bethleem over spraken. Ze keken over de tijd van de Kerk of Gemeente heen en zagen het einde van Gods wegen met deze aarde. Er zijn veel teksten in de Bijbel die daarover gaan. Enkele mooie en bekende:

De bergen zullen voor het volk vrede dragen en de heuvels, met gerechtigheid ... In Zijn dagen zal de rechtvaardige tot bloei komen: er zal grote vrede zijn ... (Psalm 72:3,7).

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder. En men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Aan de uitbreiding van deze heerschappij en aan de vrede zal geen einde komen ... (Jesaja 9:5,6).

Jonge mensen, wat zijn wij toch gelukkig dat we niet meer naar vrede hunkeren, maar het hebben. Wat zijn we gelukkig dat we weten waar we over spreken als we spreken over 'vrede op aarde'. Dankzij de Heere Jezus, Die in Genesis 49:10 al 'Silo' genoemd wordt. En Silo betekent dat wat de Heere Jezus in Zichzelf is: **Vredebrenger!**

Marcel Ros

Enkele gedachten over kerst

'Wees niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor heel het volk wezen zal, namelijk dat heden voor u in de stad van David de Zaligmaker (Redder, Verlosser) geboren is; Hij is Christus, de Heere' (Luk. 2:10-11).

Het is inmiddels alweer december. Een maand die voor veel mensen een feestmaand is. Ook voor veel Christenen is deze maand bijzonder. De Heere Jezus is toch in de nacht van 24 op 25 december geboren? Dan begint het kerstfeest immers? Maar klopt die datum eigenlijk wel?

Rondom de geboorte van de Heere Jezus zijn er veel verhalen in omloop. Eind 2016 kwam ik een artikel tegen waarin het een en ander beweerd werd rondom de geboorte van de Heere Jezus. Aan de hand van een aantal vragen ga ik op enkele punten in die de moeite waard zijn om eens over na te denken.

1. Is de Heere Jezus wel midden in de winter geboren? Of was het lente, of ...?
2. Waar werd Hij precies geboren? In een stal? Of in een benedenverdieping van de herberg of van het huis

van familieleden uit het koninklijk geslacht?

3. Waren het drie wijzen die uit het oosten kwamen? Wanneer kwamen ze?
4. Waarvoor werden de cadeaus van de wijzen gebruikt?

Het is nodig in de Bijbel – het betrouwbare Woord van God – naar de antwoorden te zoeken. Als het gaat om gewoonten die toen bestonden, kunnen ook Joodse geschriften verheldering geven, al hebben die uiteraard niet de autoriteit die de Bijbel heeft.

We zullen ook geen precieze data vinden. We kunnen het alleen maar ongeveer aanduiden. God heeft in Zijn wijsheid geen precieze datum bekendgemaakt. De eerste dag van de week, de dag van de Heere, is de enige 'feestdag' waarvoor de Christenen opgeroepen worden om die te vie-

ren (Hand. 20:7, 1. Kor. 16:2, Openb. 1:10). Dat is de opstandingsdag van de Heere Jezus.

Denk voor jezelf eens na over Kolosse 2:16-23. Wat zou dit gedeelte jou kunnen zeggen met betrekking tot het vieren van andere feestdagen?

1 Is de Heere Jezus wel midden in de winter geboren? Of was het lente, of ...?

Het godsdienstige Joodse jaar begon met de maand Abib/Nisan. Dat is ongeveer in maart/april. In deze maand vierde men Pascha (Ex. 12:2, 13:4, Deut. 16:1). Drie keer per jaar moesten alle mannelijke Israëlieten voor de Heere verschijnen (Ex. 23:17).

In 1 Kronieken 24 worden de priesters in 24 afdelingen verdeeld. Van Flavius Josephus, een Joodse historicus kort na de tijd van de Heere Jezus, weten wij dat iedere afdeling een week lang dienst had. Op de grote feesten¹ hadden alle priesterlijke afdelingen dienst.

In Lukas 1:5 kunnen we lezen dat Zacharias tot de afdeling van Abia behoorde. Dit is de achtste afdeling (1 Kron. 24:10). Als we dan het Pascha en Pinksteren meerekenen, komen wij op tien weken vanaf het begin van het Joodse jaar. Dus heeft Zacharias de verschijning van een engel rond Pinksteren gehad. Daarmee belanden we ongeveer in het midden van juni. Zacharias ging daarna naar huis. In

¹ Dit zijn het Pascha, Pinksteren en het Loofhuttenfeest.

de daaropvolgende dagen werd Elizabeth zwanger (Luk. 1:23,24). Laten we aannemen dat dit eind juni, begin juli gebeurde.

In de zesde maand van Elizabeths zwangerschap kwam de engel Gabriël bij Maria (Luk. 1:26). Dan belanden wij ongeveer in het midden van december. Enkele dagen later gaat Maria naar Elizabeth (Luk. 1:39,40). Dat zal dan ergens tegen het einde van de maand december zijn.

Negen maanden later belanden we ergens rond het einde van september/begin oktober. Bij alle informatie die God ons in de Bijbel geeft, kunnen we misschien aannemen dat er een speelruimte van drie tot vier weken was. Exacter kunnen wij de geboortedatum van de Heere Jezus niet bepalen omdat de exacte aanwijzingen hiervoor in de Bijbel ontbreken.

In deze periode van het jaar viel ook het Loofhuttenfeest. Dat zou een extra reden zijn waarom het in Bethlehem (dat vlak bij Jeruzalem ligt) vol was. Maar nogmaals, heel precies kunnen wij de datum niet bepalen.

In Lukas 2:8 lezen wij dat de herders 's nachts in het open veld de wacht hielden over de kudde. Dat deden ze totdat de vroege regen kwam in de maand Bul, die op de maand van het Loofhuttenfeest volgde. Dat was in oktober/november. Dit laat ook zien dat de Heere Jezus uiterlijk in die periode geboren is.

2 Werd Hij in een stal geboren? Was het een benedenverdieping van de herberg of van het huis van familieleden uit het koninklijk geslacht?

We vinden in de Bijbel geen verdere aanwijzingen over de herberg waarover we in Lukas 2:7 lezen. Voor een huiskamer, waar sommigen over spreken, vinden wij al helemaal geen aanwijzingen in de Bijbel. Het Griekse woord dat in Lukas 2:7 staat, kan vertaald worden met *herberg* of *gastverblijf*.

Verder is er alleen maar sprake van een kribbe, een voerbak. Het Griekse woord daarvoor wordt ook meestal zo vertaald. De enige aanwijzing die de herders in Lukas 2:12 krijgen, is: 'U zult het Kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in de kribbe'. Er wordt hier geen stal genoemd, geen omheining voor de schapen in de wintertijd, zoals we in Johannes 10 lezen. Enkel en alleen een voerbak. En zo'n kribbe hadden herders ook in het vrije veld nodig om de dieren te kunnen bijvoeren, als dat nodig was.

Zo arm was de Heere Jezus bij Zijn geboorte! Als Mens 'heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood' (Fil. 2:5-8). Wat een Verlosser en Heere hebben wij toch! Hij is onze aanbidding waard!

Dat het met de geboorte van de Heere Jezus niet zo snel ging en dat Jozef en Maria daarom wel bij familieleden gelogeerd zullen hebben, is een fantasie van mensen. In de Bijbel vinden we hierover niets. Lukas 2 geeft de indruk dat het snel ging.

Bethlehem was de stad van David, daarom moest de Heere Jezus daar geboren worden. Dit was ook al aangekondigd in Micha 5:1. Of de nakomelingen van David zich na de ballingschap weer in Bethlehem gevestigd hadden, weten we niet. En als dat zo was, weten we niet of er zich eeuwen later bij Christus' geboorte nog steeds nakomelingen van David bevonden in die stad. Voor zover ik weet, vinden we daarover in de Bijbel niets terug. Ik krijg eerder de indruk dat dit geslacht geen bijzonder aanzien had in de samenleving van toen (zie Joh. 1:11, 2 Kor. 8:9, Luk. 9:58).

3 Waren het drie wijzen die uit het oosten kwamen? Wanneer kwamen ze?

Hoeveel wijzen er uit het oosten kwamen, weten we niet precies. Dat het er meerderen waren, weten we uit het feit dat er voor 'wijzen' meervoud gebruikt wordt in de Bijbel. Het

woord 'magiërs', dat hier wordt gebruikt, duidt wetenschappers uit het toenmalige Perzië aan, dus niet zoals algemeen wordt geloofd een drietal komend uit Griekenland, Egypte en het oosten.

De wijzen uit het oosten moeten maanden na de geboorte van de Heere Jezus gekomen zijn. Jozef en Maria hadden intussen een huis waar de Heere Jezus toen bij hen woonde. Volgens Matteüs 2:16 moet hij twee jaar of jonger geweest zijn. Herodes had dit immers nauwkeurig nagevraagd.

van Gods heerlijkheid, wat ons doet denken aan 2 Korinthe 4:6, waar staat: 'Want de God Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, heeft geschenen in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus'.

Wierook (die in de zuiverste vorm wit is) spreekt van de heerlijkheid van de menselijkheid van Jezus Christus, kostbaar en geurig, waardoor de Vader verheerlijkt wordt.

Mirre, een substantie die zoet geurt maar bitter smaakt, duidt op het bittere lijden van het offer van de Heere Jezus op Golgotha, dat de zuiverste, zoetste zegen heeft voortgebracht voor allen die hun vertrouwen op Hem stellen'.²

Samen met deze wijzen willen wij de Persoon van de Heere Jezus huldigen, Die op aarde kwam om God, de Vader te verheerlijken en Zijn werk te volbrengen. Gods oordeel op het kruis heeft Hij in jouw en mijn plaats ondergaan, waardoor wij gered konden worden.

Ik hoop van harte dat deze overwegingen een hulp voor je mogen zijn. En dat je mag leren om bij alle vragen over welk onderwerp dan ook je antwoorden altijd te toetsen aan Gods Woord.

Udo Prinzen

4 Waarvoor werden de cadeaus van de wijzen gebruikt?

Waarvoor het goud, de wierook en de mirre gebruikt zijn, wordt niet vermeld. Ze hebben in de Bijbel wel een geestelijke betekenis.

Goud – goddelijke gerechtigheid
Wierook – huldiging of aanbidding
Mirre – lijden

Graag wil ik aanhalen wat Leslie M. Grant hierover zegt: '**Goud** spreekt

² <https://www.debijbelvoorjou.nl/artikel/zij-huldigden-het-kind/>

Wrakken op de Birmaweg

(deel 2 van 3)

In het vorige nummer zijn we begonnen met het verhaal van G.C. Willis. Dit gaat over enkele belevenissen van hem op de beroemde Birmaweg tussen Kinming en Kweiyung, China. De bochtige weg door de bergen was gedurende de Tweede Wereldoorlog de enige weg om China over land te bevoorraden. Dit artikel gaat verder met zijn belevenissen.

Ik was pas zo ver gekomen in mijn bespiegelingen over schipbreuken, toen ik werd onderbroken. En nu zijn we op de terugweg, van Kunming naar Lashio, over dezelfde weg. We zijn nog meer wrakken gepasseerd, ook nieuwe wrakken sinds onze heenreis over deze weg. En terwijl ik dit schrijf, schuilen we voor Japanse vliegtuigen, want een uur geleden was er een alarm. We zitten verborgen bij grote rotsen en hebben weinig te vrezen. Maar er is een ander onophoudelijk gevaar dat reizigers op de Birmaweg altijd boven het hoofd hangt. Deze bommen vanuit de lucht doen me denken aan 'de vurige pijlen van de boze' (Ef. 6:16). We kunnen God prijzen dat we een veilige schuilplaats hebben tegen deze pijlen, en wel achter het schild van het geloof. Ze hebben dat schild nog nooit doorboord. En dat zullen ze ook nooit doen, want waarachtig geloof rust in Christus Zelf, en Hij heeft de boze overwonnen. Die

pijlen zijn echter wel verschrikkelijk reëel, zoals de meesten van ons tot ons verdriet hebben ondervonden toen we het schild van het geloof een ogenblik lieten zakken. U kent vast het oude verhaal van Christen en Hoop, en hoe de reus Wanhoop hen in zijn kasteel krijgt en hen daar opsluit tot ze zich de 'sleutel van geloof' herinneren. Die sleutel van geloof is te vergelijken met ons schild van het geloof. En wat een wrak maakt de vijand van ons wanneer wij vergeten te schuilen achter dat machtige schild. Maar zolang wij ons daarachter verbergen, kunnen de pijlen van de boze ons niet meer kwaad doen dan de bommen van de Japanners die neerkomen op de top van de machtige rots waaronder wij schuilen terwijl ik dit schrijf.

Een van de meest indrukwekkende monumenten langs de weg is het uitgebrande stalen wrak van een Chevrolet-vrachtwagen. Het was een

bijna nieuwe wagen, zo is me verteld, en hij had een vracht van zestien vaten benzine. Naast het armzalige wrak bevinden zich de verkoolde overblijfselen van drie huizen. Wat was er gebeurd? De chauffeur probeerde zijn benzinetank te vullen bij het licht van een kaars. 'Dwaas!'; zegt u misschien. Ja, hij was een dwaas. Maar ik heb chauffeurs gezien die met een brandende sigaret in hun mond de benzinetank vulden. Zij verdienden hetzelfde lot, maar werden genadig gespaard. Maar deze man had beter moeten weten. Hoe kon hij zo'n risico nemen om zo veel te verliezen door één enkele dwaze handeling? Maar hoeveel levens hebben er niet op dezelfde manier schipbreuk geleden! Eén dwaze handeling en in één ogenblik zijn lange en nuttige jaren verwoest! Het deed me denken aan de oude uitdrukking 'met vuur spelen'. Beste medereiziger, **ik wil u met de grootste mogelijke ernst waarschuwen om nooit, NOOIT, met de zonde te spelen.** Zonde is iets waarover u niet lichtvaardig mag denken. Zou u niet huiveren, net als ik deed, als u een chauffeur zag die met een brandende sigaret in zijn mond zijn tank vulde? Hoe zouden we huiveren als een we jonge man of een jonge vrouw zagen 'spelen met de zonde'. Dat eindigt beslist in een schipbreuk. Doe het niet. Een kaars is maar een klein ding. Wie zou vermoed hebben dat die zo'n verschrikkelijke ravage kon aanrichten? Zo is het ook met de zonde. De vreze des Heeren is het kwade haten – en niet ermee spelen. 'Zie eens hoe een klein vuur een grote hoop hout aansteekt' (Jak. 3:5). En misschien

is het verdrietigst van alles nog wel dat niet alleen de wagen en de lading verloren gingen, maar ook drie huizen met alles wat zich daarin bevond. Hoe vaak slepen we het leven van anderen mee in onze eigen val. Laten we, beste medereiziger, er door de genade van God naar streven nooit te 'spelen met vuur'.

Een andere fatale oorzaak van schipbreuken was drank. Dat bracht me de woorden in herinnering die aan ons gericht zijn: 'En wordt niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar wordt vervuld met de Geest' (Ef. 5:18). Een vriend van mij reisde over deze zelfde weg met een Indiase chauffeur. In het begin ging het allemaal goed. De man reed goed en voorzichtig. Maar bij het verstrijken van de dag voelde hij de behoefte aan een beetje sterke drank, en daarna nog een beetje meer. Het duurde niet lang of ze eindigden in een schipbreuk. En ook de gelovige kan zo verbazend gemakkelijk vergiftigd raken. Dan bedoel ik niet met wijn of whisky, al is hij geenszins gevrijwaard voor dat gevaar. Maar ik heb ontdekt dat ik 'dronken' kan worden door een opwindend boek, of zelfs in een gesprek met een

vriend. Ik denk dat wij allemaal op onszelf moeten letten in dit opzicht, al zijn sommigen van ons ongetwijfeld gevoeliger voor dit gevaar dan anderen. Dus 'laten wij waken en nuchter zijn' (1 Thess. 5:6).

Nog een veelvoorkomende oorzaak van schipbreuk is vermoeidheid. De chauffeur gaat langer door dan zijn fysieke gesteldheid toelaat en valt soms achter het stuur in slaap. Of hij kan niet adequaat reageren op een noodsituatie, en met de beste bedoelingen in de wereld lijdt hij toch schipbreuk. Een vriend van mij reed over deze weg toen hij een auto op zich af zag komen. Hij claxonneerde, hij ging zo ver mogelijk naar de kant rijden, maar de auto bleef dichterbij komen en knalde binnen een tel op zijn radiator. De chauffeur was in een diepe slaap verzonken. We moeten allemaal op onze hoede zijn voor dit gevaar. Denk maar eens aan de discipelen die sliepen terwijl ze hadden moeten bidden; wat een vreselijke schipbreuk leden zij allen toen ze hun Meester in de steek lieten en vluchtten.

Laten wij dus 'niet slapen zoals de overigen' (1 Thess. 5:6), maar laten we waken om te bidden. En laten we er ook voor zorgen dat ons lichaam, dat een tempel is van de Heilige Geest, niet te vermoeid wordt. Zijn dienst is een dienst van rust, en hoewel we net als de apostel lang geleden vaak inspanning en vermoeidheid kennen (2 Kor. 11:27), moeten we ervoor zorgen dat dat geen blijvende toestand wordt. We lopen dan groot gevaar om een wrak te worden.

En dan waren er de wagens die we langs de hele weg zagen, die de grote belasting van de reis niet aankonden. Het was heel boeiend om te letten op de verschillende merken vrachtwagens en te zien hoe ze de reis doorstonden. Een paar merken leken steeds in de problemen te komen, en als ik ooit een vrachtwagen zou moeten kopen voor de Birmaweg, weet ik welke merken ik niet zou willen hebben, zelfs niet als ik ze gratis kreeg. De motoren waren niet opgewassen tegen de hellingen – die lange, lange hellingen, het steeds omhoog blijven gaan in een lage versnelling. De motor raakte oververhit, het koelsysteem faalde, en je zag chauffeurs druk naar water zoeken om het af te koelen. Het herinnerde me aan bepaalde 'merken Christendom', die gewoon niet bestand zijn tegen de spanning van het leven. Zoals de Heere Jezus Christus zei: 'Als nu verdrukking of vervolging komt om het woord, dan wordt hij terstond ten val gebracht' (Matth. 13:21).

Wordt vervolgd.

G.C. Willis

Ik en mijn muis,
wij willen de Heere dienen

Jong en oud –

Paulus en Timotheüs:

harmonie tussen jong en oud

Problemen tussen jongeren en ouderen zijn van alle tijden. Maar hoe kunnen jonge Christenen dit generatieconflict tegemoet treden, zonder dat jongeren en ouderen elkaar in gemeenten en in het dagelijkse leven tot last zijn?

In de Bijbel staan enkele voorbeelden hoe het eventuele generatieconflict zegenrijk aangepakt kan worden. De vrouwen Ruth en Naomi of de mannen Paulus en Timotheüs zijn van die voorbeelden. En aan de hand van de laatste twee willen we de verhouding tussen jong en oud bekijken.

Paulus

De apostel Paulus had een persoonlijke ontmoeting met de Heere Jezus. Hij ontmoette de Heere toen hij op weg was naar Damascus om de Christenen daar naar de gevangenis in Jeruzalem te brengen. Maar de Heere kwam Saulus persoonlijk tegen (Hand. 9:1-9). Later, vanaf het begin van zijn zendingsreizen onder de volken, wordt hij alleen nog bij zijn tweede naam Paulus (= de kleine) genoemd (Hand. 13:9). Daarin kunnen we ook iets van de nederige houding van de apostel zien, die in alles zijn Heere wilde navolgen (1 Kor. 11:1); hij bleef zijn leven lang klein in het hart.

Timotheüs

Timotheüs kwam vermoedelijk in Lystre met het Evangelie in aanraking en bekeerde zich door de prediking van Paulus (vergelijk Hand. 16:1,2 met Hand. 14:21,22; 1 Tim. 1:2). Daarbij waren op de weg daarnaartoe, en ook later, zijn moeder Eunice en zijn grootmoeder Loïs een goede hulp voor hem (2 Tim. 1:5). Hij was naar het schijnt, van nature een zeer meelevend, gevoelig en ietwat angstig mens (Fil. 2:20; 2 Tim. 1:7; 1 Kor. 16:10,11). Ondanks deze misschien beperkt aanwezige

zenuwachtige trekken was hij bereid zich door de Heere te laten gebruiken. Want de genade van God is groter dan alle persoonlijke moeilijkheden en belemmeringen. En juist door mogelijke innerlijke moeilijkheden kon de Heere hem gebruiken zodat hij anderen in het geloof kon bijstaan (1 Thess. 3:2,3; 1 Kor. 4:17).

Timotheüs zag ook het lijden van de apostel dat de Joden hem in Lystre aandeden en zijn doorzettingsvermogen in de dienst voor de Heere (Hand. 14:8, 19-23; 2 Tim. 3:10,11). Hij had dus tijd om erover na te denken of hij de Heere – en Paulus – wilde volgen of niet. En hij heeft bewust voor de Heere gekozen. Dat had gevolgen voor hem. Net als bij Paulus bracht het lijden voor zijn Heere hem in de gevangenis (Hebr. 13:23).

Toen Paulus voor de tweede keer naar Lystre kwam (Hand. 16:1-3), schijnt Timotheüs Paulus op de één of andere manier opgevallen te zijn. Hij wilde in ieder geval dat Timotheüs hem bij het verdere zendingswerk begeleidde. En Timotheüs was nu bereid om nieuwe opdrachten en ook verantwoordelijkheid op zich te nemen. Bovendien waren de broeders uit zijn omgeving vol lof over Timotheüs. Daaruit kunnen we concluderen dat hij in de tijd tussen de eerste en tweede zendingsreis in het geloof en in de leer gegroeid was en zich in de gemeenten voor de dienst liet gebruiken. Daardoor had hij het vertrouwen van de broeders gewonnen.

Verstandhouding tussen Paulus en Timotheüs

Paulus en Timotheüs waren vrienden, broeders in het geloof broeders in het geloof en lotgenoten. lotgenoten. Hoe-wel Paulus een paar jaar ouder was dan Timotheüs en in zijn functie als apostel ook Timotheüs opdrachten kon geven, konden ze weg goed met elkaar over-weg. Als we deze relatie bekijken en na-volgen, zullen we ook nu nog gezegend worden.

Vertrouwen

In de brieven van Paulus aan Timotheüs zien we een diepe, innerlijke ver-trouwdheid en liefde tussen Paulus en Timotheüs. Ook in Filippenzen 2:19-24 wordt duidelijk hoezeer die twee één lijn trokken. Deze vertrouwensrelatie wordt op meerdere plaatsen weerspie-geld. De apostel noemt hem herhaalde-lijk 'mijn kind' (1 Kor. 4:17; Fil. 2:22; 1 Tim. 1:2,18; 2 Tim. 1:2; 2:1). Paulus was bezorgd over de gezondheid van Ti-motheüs (1 Tim. 5:23). Hij vroeg zich af of Timotheüs wel door kon gaan in de dienst voor zijn Heere. Ook droeg Pau-lus hem voor aan de andere broeders en zusters in de dienst (1 Kor. 16:10 e.v.) en deelde hij Timotheüs zijn per-sonlijke gedachten over zijn geloof en zijn alledaagse leven mee. Zo was er bij-voorbeeld een uitwisseling over

- Gods Woord (2 Tim. 3:14-17);
- de heerlijkheden van de Heere Jezus (1 Tim. 3:16);
- de verantwoordelijkheid als Chris-ten naar buiten toe in de wandel (1 Tim. 2:1-15);

- de verantwoordelijkheid in het huis van God (1 Tim. 3:15);
- noden en vreugde bij broeders en zusters (1 Tim. 1:18-20; 2 Tim. 4:10,11,14);
- toekomstige ontwikkelingen onder de Christenen (1 Tim. 4:1-3; 2 Tim. 3:1 e.v.);
- persoonlijke innerlijke noden en gedachten (2 Tim. 1:15-18; 3:10,11; 4:6-8, 16-18);
- bemoedigingen om voor de Heere Jezus te leven (2 Tim. 1:6-8; 2:1,3);
- vermaningen met betrekking tot het godvruchtig gebruik van de jeugdige energie (2 Tim. 2:22-26).

Praktische tip:

Wat is de inhoud van onze gesprekken? Gaat het daarin alleen om het leven van alledag, de laatste vakantie, de geza-menlijke sportavond enz.? Of zijn wij ook blij als we samen over Zijn Woord spreken en ons daarover kunnen ver-heugen? Of wordt het dan opeens saai?

Ken je een oudere broeder of zuster met wie je veel kunt bespreken? Uit persoonlijke ervaring weet ik dat het heel waardevol is om oudere broeders

en zusters te bezoeken, ook al kunnen de gesprekken eerst wat onbeholpen zijn. Er ontwikkelen zich daarbij relaties. En de adviezen die je hebt gehoord, blijven in je gedachten, ook als de oudere persoon inmiddels al lang naar de Heere gegaan is. Ik kan er alleen maar toe opwekken om het persoonlijke contact met oudere broeders en zusters ook in het alledaagse leven te zoeken,

- terwijl we luisteren, als de ouderen iets over zichzelf vertellen (1 Tim. 1:12,13);
- terwijl we luisteren en hun raad aannemen;
- terwijl we hen indien mogelijk tot hulp zijn (2 Tim. 4:9,13).

Het is voor beide, jong en oud, tot een grote zegen.

Bereidheid tot de dienst

Paulus kon zich helemaal op Timotheüs verlaten. Hij kon hem veel adviezen meegeven (zie woorden als 'bedenk', 'weet', 'vermaan', 'gebied', 'leer' etc. in de Timotheüsbrieven), zonder dat Timotheüs zich daartegen verzette of die verachtte.

Dat had ook tot gevolg dat Paulus aan hem de verantwoordelijkheid in andere gemeenten kon overdragen, waar ook soms moeilijke problemen onder de broeders en zusters waren (Efeze: 1 Tim. 1:3; Macedonië: Hand. 19:22; Korinthe: 1 Kor. 4:17). Timotheüs kon het in zijn werkkring volhouden en op verdere aanwijzingen van de apostel wachten (Berea: Hand. 17:10,14,15). Daarbij ont-

trok hij zich in Handelingen 17, ondanks de problemen met de strijd bare Joden, niet aan zijn verantwoordelijkheid.

Het is ook mooi om in de verstandhouding tussen de beide broeders te zien hoe de oude Paulus, de jonge Timotheüs niet voor zichzelf houdt, maar bereid was hem voor de dienst in het huis van God 'af te geven' en uit te zenden. Timotheüs was bereid nieuwe opdrachten en uitdagingen aan te gaan. Dat is een mooie harmonie tussen de jongere en de oudere.

Praktische tip:

Kunnen oudere broeders en zusters zich op mij verlaten? Ben ik betrouwbaar en ijverig, ook bij misschien onaangename opdrachten? Hoe reageer ik als er een oudere op mij af komt en mij een kleine taak wil opdragen: bijv. in de Bijbelles de Bijbeltekst voorlezen,

de vergaderruimte schoonmaken, meehelpen met de zondagsschool, helpen bij de voorbereiding en ondersteuning

van conferenties, e.d. Ben ik bereid mij voor elke opdracht te laten gebruiken of kies ik alleen maar opdrachten die ik leuk vind en waar ik zelf alleen maar voordeel van heb? Ken ik misschien andere jonge broeders en zusters die de taak beter op zich kunnen nemen dan ik en ben ik bereid hen dan ook aan te spreken?

Geïnteresseerd in medegelovigen

Bij Timotheüs vinden we iets wat we tegenwoordig niet zo vaak vinden: hij was van harte geïnteresseerd in anderen en zette zich voor hen in (Fil. 2:20,21). Daarbij zocht hij datgene wat de Heere Jezus verheerlijkte en vroeg niet: "En wat heb ik eraan? Wat levert het mij op? Wat krijg ik ervoor?"

Praktische tip:

Zoek je alleen je eigen belang, als het je iets oplevert (plezier, iets te eten etc.)? Of zoek je eerst het belang van de Heere, ook als het jou schijnbaar niets tastbaars oplevert? Zoek eerst het Koninkrijk van God, en al het andere wat goed voor je is, zal de Heere Jezus je te Zijner tijd geven (zie Matth. 6:33).

Timotheüs droeg er ook zorg voor Paulus op de hoogte te houden van de verheugende ontwikkelingen in de gemeenten (1 Thess. 3:6). Dat was voor Paulus een versterking om van een betrouwbare bode een blijde boodschap te ontvangen. Het heeft hem bemoeidigd (1 Thess. 3:7).

Vooruitzicht

Harmonieuze relaties tussen broeders en zusters zijn belangrijk. En iedereen, jong en oud, moet daaraan zonder negatieve en egoïstische bijbedoelingen meewerken – in de gezindheid van Christus (Fil. 2:5). Het doel moet zijn de Heere alle eer te geven. Als we zo elkaar opnemen, 'tot heerlijkheid van God' (Rom. 15:7), zal de dienst in het huis van God versterkt worden.

De Heere zal dit samenzijn van ouderen en jongeren en de overgave aan de Heere in de gemeenten bevorderen en zegenen.

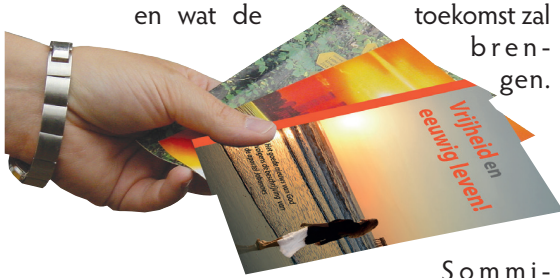
A. Lang

Leef met elkaar in vrede.

Markus 9:50

Grijp de kansen!

We zijn al weer in december aangekomen. Binnen een week of twee nadat je dit nummer hebt gekregen, is het al kerst. Voor veel mensen de tijd om bij te komen, lekker te eten met familie en vrienden en af en toe na te denken over 'vrede op aarde', over de vraag wat het afgelopen jaar heeft opgeleverd en wat de toekomst zal brengen.

Sommigen zijn erg tevreden met zichzelf, of ze doen in elk geval alsof, maar in veel harten is ook wel angst, onrust, of een snakken naar iets beters ...

Veel mensen staan rond de jaarwisseling meer dan normaal open voor gedachten aan vrede, vooral als ze zien hoe weinig vrede er in de wereld is. Als ze eerlijk zijn, hebben ze zelf ook geen vrede in hun eigen hart. Dat kán ook niet anders, want ze kennen Hem niet Die onze Vrede is.

Daarom is dit dé kans om de boodschap van het Evangelie door te geven. Om burens, collega's, familie en mensen in je wijk te wijzen op de Enige Die echt vrede kan brengen: Jezus Christus, de Vredevorst. Want de straf voor onze vrede kwam op Hem neer.

Grijp toch de kansen die God je geeft en verspreid Zijn goede nieuws van genade om je heen!

Erwin Luimes

Tips

Als je snel bent, kun je nog flyers bestellen die geschikt zijn voor verspreiding rond kerst en/of oud & nieuw. Daarvan zijn er verschillende beschikbaar, maar we wijzen speciaal op de afgebeelde kaart: Waarom kerst? Die flyer (bestelcode T137) vertelt kort en krachtig wat het echte verhaal achter kerst is.

Wil je liever iets verspreiden rond de jaarwisseling? Bestel dan flyer T102: Happy New Year!

Normale prijs van beide titels:
€ 0,80 per 10 stuks (10% korting bij 100 stuks, 20% bij 1.000 stuks, 30% bij 10.000 stuks). Excl. verzendkosten.

Nu voor lezers van Volg Mij!: speciale actieprijs bij 100-tallen: € 4,00. Je bestelling o.v.v. bestelcode en volledig adres per mail richten aan bestel@uhwdw.nl.

De 66 boeken uit de Bijbel.

Genesis

'In het begin schiep God de hemel en de aarde' (Gen. 1:1).

Genesis betekent 'begin'. Het boek gaat over de schepping en het leven, en we vinden er de zaadjes van alles wat later door heel de Bijbel heen tot ontwikkeling komt. Genesis toont prachtig de eenvoud van het eerste leven op aarde; maar het begin van zonde en verderf vinden we er ook al, samen met Gods afschuw van het kwaad en Zijn oordeel erover. Genesis symboliseert het leven gevende werk van God, dat begonnen is in een ziel – de nieuwe geboorte – met de belofte dat er vrucht zou komen.

Dit boek gaat vooral over het leven van zeven opmerkelijke aartsvaders:

1. Adam leert ons lessen over leven en dood. Hij is het beeld van Christus omdat hij het hoofd was van een mensenras; maar hij vormt evenzeer een contrast met Christus, want de dood eiste hem op, terwijl Christus een levend Hoofd is.
2. Henoeh onderwijst ons over wandel en wegneming. Hij wandelde met God en 'door het geloof werd Henoeh weggenomen' (Hebr. 11:5), een beeld van de gelovigen die zullen worden opgenomen bij de komst van de Heere.
3. Noach is een illustratie van werk en verlossing. Zijn werk was een werk van geloof, en hij werd verlost voor (overgezet naar) een nieuwe wereld, een beeld van de gelovigen die door de Grote Verdrukking heen gegaan zijn en op de duizendjarige aarde geplaatst worden.
4. Abraham vertelt ons over geloof en afzondering. Zijn altaar spreekt van het eerste, zijn tent van het tweede. Door Gods roeping werd hij een pelgrim.
5. Izak toont ons de principes van onderwerping en continuïteit, want in het algemeen gesproken leidde hij een gehoorzaam, consequent leven.
6. Jakob illustreert tucht en verwachting. We zien hoe God handelt in zijn leven door Jakob tot onderwerping te brengen en hem bij het naderen van zijn dood tot aanbidding te leiden.
7. Jozef leidt een leven waarvan lijden en verhoging het thema is, een kostbaar voorbeeld van geloof in alle levensfasen.

L.M. Grant

Vergeving – ook zonder belijdenis?

God vergeeft ons zodra wij onze zonden belijden. Ook als er tussen mensen onrecht plaats heeft gevonden, spreken we pas van vergeving wanneer de betreffende persoon berouw toont en zijn misstap of fout heeft bekend. Maar wat als de dader onbekend of niet te bereiken is? Of als hij helemaal geen schuldgevoel over zijn daad heeft? De beschadigde blijft achter: wat betekent voor hem dan vergeving? Het Woord van God wijst ook hier een weg tot genezing en bevrijding aan. En tegelijkertijd kunnen we dan iets over verzoening en de juiste hartsgesteldheid leren.

Wat als er geen belijdenis te verwachten is? ¹

Een kind loopt op straat en wordt door een auto geschept. De bestuurder slaat op de vlucht, het kind blijft gewond achter en moet voortaan in een rolstoel verder leven. Een excuus van de dader valt niet te verwachten. Hoe gaan kind en ouders met hun pijn om?

Een chef behandelt een van zijn medewerkers onrechtvaardig door hem steeds te benadelen. De collega's maken daar schaamteloos misbruik van en pesten hem ook nog eens. Hoe verwerk je een dergelijke situatie, waarin

schulderkenning en berouw niet te verwachten zijn?

Voorbeelden uit de Schrift

In sommige landen op deze wereld lijden Christenen in een heel andere mate als zij vanwege hun geloof vervolgd worden. Hun beulen deinzen nergens voor terug, zelfs niet voor de

marteldood. Dat herinnert ons aan Stefanus, die als martelaar moest sterven, de marteling van de steniging bij het volle bewustzijn. Wat zei hij in het zicht van de dood? 'En terwijl hij op de knieën viel, riep hij met luide stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En toen hij dat gezegd had, ontsliep hij' (Hand. 7:60). In deze situatie volgde

¹ In dit artikel gaat het niet om de vergeving van God voor de zondaar (zie Ef. 1:7) of de vergeving van de kant van de gemeente bij het weer opnemen van een tevoren uitgeslotene (zie 2 Kor. 2:7).

hij het voorbeeld van zijn Heere, Die, toen Hij gekruisigd werd, bad: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!' (Luk. 23:34). Een belijdenis van de kant van zijn moordenaars was er niet.

Jaren later vinden we de apostel Paulus aan het eind van zijn leven. Hij die dagelijks gedreven werd door de 'zorg voor alle gemeenten', moest meemaken hoe het in toenemende mate eenzaam om hem heen werd, totdat 'allen die in Asia zijn, zich van hem afgekeerd hadden' (2 Tim. 1:15). Toen zijn veroordeling voor het gerecht aanstaande was, stelde hij vast: 'Bij mijn eerste verdediging was er niemand die mij bijstond' (2 Tim. 4:16). In deze zaak waren het niet de ongelovige vijanden van Christus die onrecht deden door hem alleen te laten, maar de broeders en zusters van het geloof. Bereidheid om berouw te tonen is ook hier niet te bekennen. Anderzijds had Paulus ook geen gelegenheid om vanuit de gevangenis naar de gelovigen toe te gaan en te proberen hen weer op het rechte pad te brengen. Hij had echter veel reden om verbitterd te zijn over al deze mede-Christenen. Maar wat lezen we direct daarna? 'Moge het hun niet toegerekend worden. Maar de Heere heeft mij bijgestaan en heeft mij kracht gegeven' (2 Tim. 4:17).

Beide voorbeelden hebben één ding gemeen: het gaat hier niet alleen om de principiële bereidheid tot vergeving, dat wil zeggen: niet alleen om een passieve houding, die afwacht en bereid is om later iets te doen aan vergeving.

Het gaat ook niet om een intentieverklaring, maar om bewuste beslissingen en actieve stappen in het proces van vergeving. Vergeving omvat dus een actief innerlijk handelen van de kant van degene die bijv. gekwetst is, ook als de dader (nog) geen berouw toont. Maar hoe zien deze innerlijke stappen er precies uit? En wanneer wil de Heere dat wij die zetten? (zie ook het kader 'woordbetekenis vergeving').

Wat vergeving inhoudt

In het hart van het slachtoffer betekent vergeving onder andere:

1. Afzien van rechten: Vergeving betekent in de eerste plaats af te zien van eigen rechten, van zowel gerechtvaardigde aanspraken als van vermeende rechten.² Het verlangen naar wraak is daarbij natuurlijk een vermeend recht, dat ons niet toekomt: 'Wreek uzelf niet ... want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere' (Rom. 12:19). Aanspraak op verheldering van de vraag wie schuldig of onschuldig is, d.w.z. op rechtspraak, komt het slachtoffer wel toe. Als vergevende partij zien we daar echter vanaf, we geven de rol van slachtoffer bewust op. Dat is precies datgene wat Paulus in de boven geschilderde situatie doet als hij zegt: 'Moge het hun niet toegerekend worden'. Hij maakt voor deze

2 Afzien van: Dat is wat 'vergeven' naar de letterlijke betekenis oorspronkelijk betekent. Ook in het woord 'vergeven' betekent het voorvoegsel 'ver' zoveel als 'weg' niet als bij verschenken (= weggeven). Wie vergeeft, geeft iets weg: een aanspraak die hij tegenover een ander mens heeft of meent te hebben.

broeders geen rekening meer op (dat is de betekenis van het woord 'toerekenen'), de schuld wordt eenzijdig opgegeven. Dat klinkt best gemakkelijk, maar hoe moeilijk is dit vaak voor ons in de praktijk. Als wij bijvoorbeeld belasterd worden, betekent dit niet-toerekenen dat wij ervan afzien dat de waarheid duidelijk aan het licht komt. Of als er een geschil bekend wordt, betekent het dat niet ondubbelzinnig opgelegd wordt wie hier de hoofdschuldige is of wie zelfs alleen schuldig is. Ook het afzien van de bestraffing van de dader en het herstel van het onrecht is nauw verbonden met het opgeven van rechten.³ In een strijd om een erfenis betekent dit bijvoorbeeld dat je je door de andere onredelijke erfgenamen onrechtvaardig laat behandelen en afziet van de omstreden erfenis, ook als dat jurechtmatig toekomt. Voor de apostel Paulus betekende het dat hij het accepteerde door 'allen, die in Asia zijn' verlaten te worden. En dat hij er niet aan werkte om zijn persoonlijke imago te verbeteren, door

bijv. een akkoord te sluiten met zijn tegenstanders. Ook dit afzien is gemakkelijk in te zien. Maar hoe zwaar valt het ons toch vaak in het dagelijks leven!

2. Loslaten van de dader: Vergeving bevrijdt ons ook van een slechte binding/band met de dader. Wie niet vergeeft, draagt gemakkelijk een zwaar pak met gevoelens, zoals haat, woede, bitterheid en teleurstelling, met zich mee. Als we dit pak niet loslaten, moeten we het steeds dragen, of: 'na'-dragen. We zijn dan letterlijk haatdragend, namelijk tegenover de persoon die ons het kwaad aangedaan heeft. Onze verwonding en belediging bindt ons aan de dader, hoewel we het daarmee alleen onszelf moeilijk maken omdat de haatgevoelens ons verscheuren en de bitterheid ons verlamt. Als we daarentegen vergeven, worden onze verontwaardiging, onze woede en ons vleselijk verlangen naar wraak meer en meer vervangen door genade, barmhartigheid en medelijden – misschien zelfs door droefheid, als we aan de ellendige toestand van de dader, die geen berouw wil tonen, denken. Het kleine Israëliische meisje dat door de Syrische troepen van Naäman ontvoerd werd, is voor ons een indrukwekkend en tegelijk beschamend voorbeeld. Laten we eens proberen ons in haar situatie te verplaatsen. Zouden wraakgevoelens niet heel natuurlijk geweest zijn tegenover deze vreselijke veldheer, die misschien wel plunderend bij

³ We kijken in dit artikel even niet naar de speciale behandeling van strafrechtelijke feiten. In zulke gevallen kan het zinvol of zelfs noodzakelijk zijn dat het tot een rechterlijke uitspraak komt en de dader de hem opgelegde straf ondergaat, bijv. ter bescherming van andere (kwetsbare) slachtoffers.

haar thuis binnen was komen vallen, de ouders vermoord had en haar als slavin meegenomen had? Zou de melaatsheid niet een aanleiding tot leedvermaak geweest zijn? In plaats daarvan zegt zij: 'Och, was mijn heer maar bij de profeet die in Samaria is; dan zou die zijn melaatsheid bij hem wegnemen' (2 Kon. 5:3). Deze vergeving in haar hart had haar vrij gemaakt en haar voorbereid om tot een zegen voor haar ergste vijand te worden (Luk. 6:27).

3. Bewuste daad van gehoorzaamheid: Niet in de laatste plaats is vergeving een bewust besluit van de wil, dat in gehoorzaamheid genomen wordt en niet op gevoel gebaseerd is. Sommigen menen dat de bovengenoemde verandering van de gevoelens in ieder geval gedeeltelijk voltrokken moet zijn voordat men vergeven kan. Zij zeggen dat de pijn en de woede verflauwd en de bitterheid verdwenen zouden moeten zijn. Anders is mijn vergevingsgezindheid maar gehuicheld. Maar dat is immers juist de beslissing van het hart, die aan het begin

van de weg staat en deze gevoelens bewust aflegt. Wie ervoor kiest om Gods Woord te gehoorzamen – 'Wanneer u staat te bidden, zo vergeef' (Mark. 11:25) – zal merken hoe de pijn geneest en geestelijke gevoelens intrek nemen. Vergeven is als het verwijderen van een pijl die een ander op me afgeschoten heeft. De pijl is de boze daad van de ander, de wond de verwonding van de ziel, die mij toegebracht werd. Als ik de pijl alleen maar gebruik om in de wond te roeren, zal ik de kwellingen vergroten. Als ik hem echter met Gods hulp voorzichtig, maar beslist eruit trek en de wond verzorg, geef ik haar een kans om binnen afzienbare tijd te genezen.

Wat vergeving niet inhoudt

We zullen ook enkele misvattingen over vergeving bekijken:

1. Vergeten: Vergeving betekent niet dat wij vergeten in die zin, dat wij ons niets meer van de daad kunnen herinneren. Juist verwondingen in de ziel maken vaak diepe indruk op

ons innerlijk en dat kunnen we ook niet verhinderen. Maar de gevoelens bij het herinneren veranderen. Nadat wij vergeven hebben, neemt de pijn bij de herinnering af, totdat hij plaatsmaakt voor gevoelens als droefheid en medelijden ten opzichte van de dader. Denk aan het beeld van de pijl in de wond: zodra de pijl eruit getrokken is, neemt de pijn bij elke beweging af. Totdat er alleen nog maar een litteken overblijft, dat we misschien ons hele leven met ons meedragen, maar dat geen pijn meer doet.

2. Bagatelliseren: Vergeving betekent ook niet de zonde van de ander te bagatelliseren, te verkleinen of jezelf aan praten dat het toch niet zo erg was. Nee, vergeving betekent veelmeer de zonde duidelijk te zien en toch de uitwerkingen van deze zonde (van een ander) op je leven te aanvaarden. Dat betekent uiteindelijk dat je de hele zaak uit de hand van God aanneemt (zie ook Gen. 45:8; 2 Sam. 16:10), ook als de gevolgen van de daad nog lang pijnlijk voelbaar blijven. Laten we nog een keer terugdenken aan het kleine Israëlitische meisje bij Naäman. Haar hele leven was als slavin totaal veranderd, elke dag waren de uitwerkingen van het onrecht direct merkbaar. Natuurlijk kwamen telkens de herinneringen weer naar boven: 's nachts bij het slapen, of als een ander kind om zijn ouders riep. En toch had dit kleine meisje 'Ja' gezegd tegen deze

gevolgen. Iedereen kon zien hoe de bevrijdende kracht van vergeving in plaats van verbittering genade en medelijden voortbrengt.

We hebben nu een hele reeks beslissingen en stappen van ons hart gezien die volgens Gods Woord bij vergeving horen, ook als de dader niet bereikbaar is – of zijn misstap of fout (nog) niet wil bekennen. Uiteindelijk kunnen we zeggen dat de persoon die kwaad is berokkend in zijn hart alles moet doen om tot vergeving te komen, en dus veranderd tegenover de dader staat, zelfs als deze (nog) geen berouw getoond heeft. Als we dus met Gods hulp van onze kant alles moeten doen, en wel onafhankelijk van de tegenpartij, wat is dan daarvoor het juiste moment?

Wanneer moeten we vergeven?

Wij zelf bezitten de 'vergeving van de overtredingen, overeenkomstig de rijkdom van Zijn genade' (Ef. 1:7), d.w.z. wij hebben nu al vergeving, niet alleen voor de zonden vóór de bekering, maar ook voor de zonden die we nog telkens weer te belijden hebben. Al 2000 jaar geleden heeft onze Heere daarvoor geleden, toen Hij daar lijdend voor ons aan het kruis hing en Zijn bloed voor ons gaf. Nu moeten wij elkaar vergeven, 'zoals ook Christus u vergeven heeft' (Kol. 3:13) – in dezelfde genadige houding, onvoorwaardelijk. Moeten we daarmee wachten? We willen hier niet diegenen veroordelen die vanwege erge zielswonden eerst hulp voor deze geloofsstap nodig hebben. En toch roept de Bijbel ons op

om niet met deze stap te wachten. Ze waarschuwt ons er zelfs voor om niet te wachten

- **tot het gebed:** 'Maar wanneer u staat te bidden, vergeef' (Mark. 11:25). Hier verbindt onze Heere het gebod tot vergeving met leringen over het persoonlijke gebed. Gebrek aan bereidheid tot vergeving in ons hart hindert ons gebed en tast de praktische gemeenschap met God aan. Daarom worden wij voor het gebed heel gericht opgewekt ons te beproeven en, indien nodig, meteen in ons hart te vergeven, ook als de ander daar niet aanwezig is en misschien (nog) geen berouw toont. Hoe waar is het dat je 'vuisten niet vouwen kan' (Manfred Siebald);
- **tot een herhaling van de daad uit te sluiten is:** 'Ik zeg u: niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zevenmaal' (Matth. 18:22). Dit zei onze Heere tegen Petrus in antwoord op de vraag hoe vaak hij zijn broeder moest vergeven, en maakt daarmee duidelijk dat de toekomstige (mogelijke) overtredingen van de dader geen invloed op mijn vergeving mogen hebben. Ik kan er nooit zeker van zijn dat de daad niet nog eens geschiedt. Misschien gaat het zelfs om voortdurend onrecht, waarvan het einde nog niet in zicht is. We zouden zelfs kunnen zeggen dat het eigenlijk onbelangrijk is of er een belijdenis is. Want vergeving vereist eerst stappen in ons eigen hart. En het is niet de broeder die ons drijft,

maar de overweldigende liefde van Christus, waarmee Hij ons vergeven heeft. Die liefde die ons tot een echte vergeving 'van harte' (Matth. 18:35) moet leiden. Natuurlijk blijft staan dat uiteindelijk zonder een belijdenis de zaken niet in orde gebracht kunnen worden. Maar dat is de verantwoordelijkheid van degene die zondigt, niet van degene die vergeeft.

En als er toch nog verzoening mogelijk is?

Daarmee wordt duidelijk dat er nog een zaak is waarop we bij vergeving in ons hart niet moeten wachten: op een belijdenis. We hebben ons hier vooral met zaken beziggehouden waarvoor geen verzoening mogelijk is. Maar ook als een broeder bereikbaar is en wij naar hem toe gaan om hem te winnen (volgens Matth. 18:15-17), is het belangrijk dat wij van tevoren in ons eigen hart vergeven hebben. Vergeving in het eigen hart betekent niet dat wij de broeder opgeven of dat de zaak daarmee opgelost is, maar dat wij de juiste houding hebben om de broeder te winnen. Liefde in plaats van woede in ons hart spoort ons aan om de broeder weer in gelukkige gemeenschap met zijn Heere te brengen en bewaart ons voor een vleselijke gesteldheid tijdens het verzoeningsgesprek. Anders eindigt een dergelijk gesprek al te gemakkelijk met verwijten of leggen wij de medebroeder tot onze eigen genoegdoening een onnodig diepe vernedering op.

Jozef is een indrukwekkend voorbeeld door de verzoening met zijn broers.

Hij huilde waar zijn verblufte broers bij waren en maakte duidelijk dat hij in zijn binnenste allang vergeven had, door te zeggen: 'Nu dan, niet jullie hebben mij hiernaartoe gestuurd, maar God' (Gen. 45:8). Hij had de leiding van zijn leven al lang uit de hand van zijn liefhebbende God aanvaard. En heel moeilijk maakte hij het zijn broers ook niet in hun belijdenis. Hij riep hen niet ter verantwoording, maar opende

zijn eigen hart. En toen viel hij eerst zijn broer Benjamin huilend om de hals. En daarna? 'Vervolgens kuste hij al zijn broers en hij huilde met hen; daarna durfden zijn broers met hem te spreken' (Gen. 45:15).

Olaf Müller

Woordbetekenis: vergeving

In het Nieuwe Testament zijn er twee begrippen voor vergeving: *aphiemi* en *charizomai*. Het begrip *aphiemi* wordt duidelijk vaker gebruikt (42 keer, bijv. in Matth. 6:12,14; 9:6; 1 Joh. 1:9; Jak. 5:15) en betekent naast 'vergeven' ook 'ontslaan', 'laten gaan' of 'wegsturen'. Vooral in de betekenis van 'laten', 'verlaten' en aanverwante begrippen komt *aphiemi* vaak voor (82 keer, bijv. in Matth. 15:14; 36:56; Joh. 8:29; 14:27; Openb. 2:4). De Heere zelf vergelijkt vergeving in de gelijkenis van de onbarmhartige knecht met het kwijschelden van een schuld, waar Hij telkens hetzelfde woord, namelijk *aphiemi*, gebruikt: 'En de heer van deze slaaf was innerlijk met ontferming bewogen, liet hem gaan en schold hem de schuld kwijt (Grieks *aphiemi*)' (Matth. 18:27). Wie vergeeft, verscheurt zagezegd de schuldbrief en laat alle daarmee verbonden schuldeisen vallen. Dat is een actieve daad alleen van de gelovige en toch is de schuldige als tweede partner van het verdrag erbij betrokken. Als de schuldige niet om kwijschelding vraagt, zal hij in zekere zin zijn kopie van de schuldbrief houden, ook als het origineel van de brief al lang verscheurd is. 'Al die schuld heb ik u kwijtgescholden (Grieks *aphiemi*), omdat u mij dat smeekte' (vers 32). Zo is ook vergeving een daad die van de kant van het slachtoffer voor de verzoening al helemaal afgesloten is. Toch wordt vergeving pas volkomen, namelijk toegekend en bij de dader werkzaam, zodra deze een bekentenis aflegt.

Terwijl bij *aphiemi* de daad van vergeving op de voorgrond staat, is het tweede begrip *charizomai* meer op de houding gericht waarmee vergeving plaatsvindt. In dit begrip komt het woord 'genade' (Grieks *charis*) voor. Naast vergeven zijn er de vertaalmogelijkheden 'schenken' of 'genade bewijzen' (6 keer 'vergeven' bijv. Kol. 2:13, 3:13; 2 Kor. 2:10; 9 keer 'schenken', bijv. Rom. 8:32; Fil. 1:29) Met *charizomai* wordt uitgedrukt hoe genadig, vrijwillig en onverdiend het geschenk van vergeving is: 'Wees ten opzichte van elkaar vriendelijk en barmhartig, en vergeef elkaar (Grieks *charizomai*), zoals ook God in Christus u vergeven heeft' (Ef. 4:32). Het gaat om een onvoorwaardelijk bewijzen van genade.

Wonderen uit de schepping: de flamingo en pelikaan

Flamingo's hebben iets heel bijzonders: een heel speciale vliegtechniek. Normaal gesproken zouden ze met zulke grote vleugels ook hun lichamen op en neer bewegen bij het vliegen. Maar dat doen ze niet. Het zwaartepunt blijft heel exact op dezelfde hoogte. Daardoor verliezen ze geen extra energie. En dat ligt aan een ongelooflijke, onvoorstelbaar geniale constructie.

Die constructie is vastgelegd door informatie. Alles in levende wezens functioneert via informatie. Als we de informatie eruit zouden halen, zou er niets meer functioneren. Precies zoals bij een lopende band in een fabriek. Als we in de computer de informatie zouden wissen, zou de machine niet kunnen functioneren. Als we de informatie eruit zouden halen bij de vogel

– en er is heel veel informatie – dan zou hij dood zijn en niet meer functioneren. Ook bij deze vogel is alles gebaseerd op informatie.

Of een pelikaan die een vis gevangen heeft voor zijn ontbijt en blijkbaar nog niet zo'n grote honger heeft. Dan speelt hij nog met de vis, werpt hem omhoog en pakt hem weer. Hij heeft een heel complex programma in zijn hersenen om deze complexe vlieg beweging überhaupt te kunnen volbrengen. We zien dus: alles functioneert door informatie. Informatie is niet te zien, het bestaat niet uit materie (iets zichtbaars) en heeft een intelligente Schepper nodig.

W. Gitt

De talenten van Bezáleël en Ahóliab (Ex. 31)

Misschien heb je jezelf wel eens afgevraagd of je iets voor de Heere kan doen, maar weet je nog niet zo goed wat dat zou kunnen zijn of hoe je daaraan begint. Vast staat dat al Gods kinderen de opdracht hebben om te onderzoeken wat de 'goede, welbehaglijke en volmaakte wil van God' is (Rom. 12:1-2). God roept ons door Paulus op om hierin bescheiden te denken, 'naar de mate van het geloof, zoals God aan ieder heeft toebedeeld'.

Je wilt misschien wel iets voor de Heere doen, maar je twijfelt over wat dat zou kunnen zijn. Sommige Christenen komen uiteindelijk in een houding van passiviteit terecht. Ze zijn best bereid, maar ze zijn bang iets te doen wat niet in overeenstemming is met de wil van God. En die twijfel is zeker niet ongezond, het is raadzaam om hierin geduldig te zijn. Toch wil de Heere ons gebruiken en heeft Hij in Zijn Woord allerlei aanwijzingen gegeven die je kunnen helpen te onderzoeken hoe je je door Hem mag laten gebruiken.

Het begint in jouw binnenste. Wat is de gesteldheid van jouw hart? Heb je werkelijk het verlangen de Heere te behagen (Ef. 5:17)? Denk aan de jonge Daniël aan het hof van Babel, die zich in zijn hart voornam zich niet te besmetten met de gerechten van de koning Nebukadnezar (Dan. 1:8). Dit was een beslissing die voortkwam uit de wens om God te gehoorzamen. Hij was op de hoogte van Gods verordeningen, hij kende Gods Woord (zie ook 2 Tim. 3:16-17) als het gaat om de voedselwetten.

De praktische uitwerking – weigeren de gerechten van de koning te eten – was niet zonder gevaar. Maar na tien dagen zagen de jonge mannen er gezonder uit dan alle andere jongeren die wel van de gerechten en de wijn van de koning hadden genomen. Vervolgens zien we dat God deze beslissing van Daniel en de andere drie jonge mannen zegent. God gaf kennis en verstand van allerlei geschriften, en wijsheid, en Daniël gaf hij inzicht in allerlei visioenen en dromen (Dan. 1:17). Het gaat mij er nu niet om deze gaven van God verder te bespreken. We zien dat God de hartsgesteldheid van Daniel en de jonge mannen en hun gehoorzaamheid aan Gods Woord beantwoordt met verschillende gaven (zegeningen).

Daarnaast merken we op dat er verschillende gaven zijn en dat niet iedereen dezelfde gave ontvangt. In Daniel 1:4 lezen we waarom de jonge mannen aan het hof van de koning Nebukadnezar moesten komen. Ze waren namelijk 'zonder enig gebrek, bedreven in wijsheid, ervaren in wetenschap, helder van verstand'. Je zou dit de bekwaamheden en verstandelijke vermogens of vaardigheden van de jonge mannen kunnen noemen. Er is een echter een duidelijk verschil tussen een gave van God en de bekwaamheden van de mens.

Mattheüs 25:14-15 maakt dit onderscheid duidelijk: 'Want het is als een mens, die naar het buitenland ging en zijn eigen slaven riep en hun zijn bezittingen overdroeg. En de één gaf hij vijf talenten, de ander twee, de derde één, een ieder naar zijn eigen bekwaamheid'. Het is niet moeilijk om in de man die naar het buitenland ging, de Heere Jezus te zien. En de slaven zijn een beeld van de kinderen van God die nu nog op aarde zijn en in Zijn dienst staan.

Ondanks dat bovenstaand Bijbelgedeelte niet direct op ons als gelovigen in deze tijd betrekking heeft kunnen we als praktische toepassing hiervan wel voor onszelf als kinderen van God de volgende lessen trekken:

1. God roept de mens om Hem te dienen. Niemand stelt zichzelf aan of wordt door anderen aangesteld;
2. God is de Gever van de talenten. Je zou dit kunnen zien als de geestelijke kracht of energie die gebruik kan maken van de menselijke bekwaamheden;
3. God geeft de talenten aan 'een ieder naar zijn eigen bekwaamheid'.

Alle mensen bezitten bekwaamheden die ze door karaktereigenschappen, studie, levensomstandigheden enz. hebben verworven. God kan die be-

kwaamheden gebruiken voor zijn gave om onder zijn leiding Hem te dienen. Met andere woorden: zonder de gave (van de talenten) kan de bekwaamheid van de mens, hoe goed ontwikkeld die ook mag zijn, niet gebruikt worden voor God.

Een volgende keer gaan we zien hoe we in het Oude Testament een prachtig voorbeeld van dit principe vinden.

Erik Schoonenberg

Christenen die veel aan Christus denken, denken weinig aan zichzelf.

Gelovigen die veel aan zichzelf denken, denken weinig aan Christus.

F.B. Hole

Zekerheid van behoudenis

Wat is zekerheid van behoudenis? Hoe wordt deze zekerheid bewerkt in een gelovige? Wat kan ik doen om zekerheid te krijgen? Dit zijn enkele vragen waar veel gelovigen mee worstelen of ooit mee hebben geworsteld. In dit artikel willen we deze en nog een aantal andere vragen beantwoorden.

Wat is zekerheid van de behoudenis?

Het Griekse woord voor 'zekerheid' in het Nieuwe Testament is *plerophoria* – volle zekerheid. Het komt vier keer voor: in 1 Thessalonika 1:5; Hebreeëen 6:11; Hebreeëen 10:22 en Kolosse 2:2. De zekerheid van de behoudenis is de vaste en volle overtuiging en het zeker weten dat je gered bent, voor eeuwig veilig bent, en je zonden eens en voor altijd vergeven zijn; het blijvende karakter van de vrede, die alleen afhankelijk is van de genade die ons betoond is op grond van het volbrachte werk van Christus aan het kruis (zie Rom. 5:1; Ef. 2:5b; 1 Joh. 5:13).

Verkrijgt iemand automatisch zekerheid bij de nieuwe geboorte?

Nee. Wanneer er een volledig evangelie wordt gepredikt en aanvaard, is het goed mogelijk dat beide samenvallen, maar in veel gevallen zal het tijd kosten voor de wedergeboren gelovige deze zekerheid verkrijgt/ervaart. Dit ontbreken van zekerheid is niet de normale toestand van een gelovige (daarom spreekt de Bijbel er ook niet of nauwe-

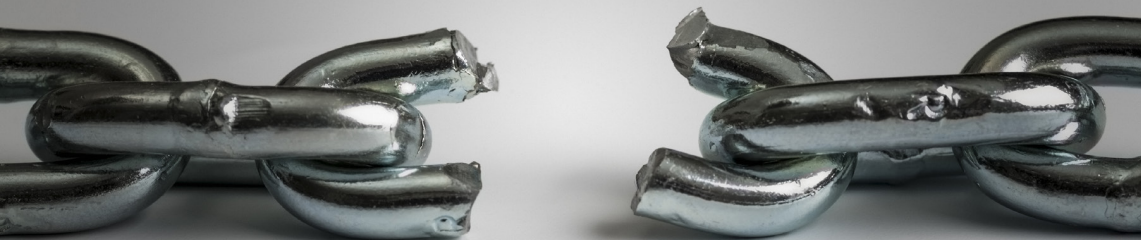
lijks over), maar helaas is het vandaag de dag wel een veelvoorkomende toestand. Wat echter wel gezegd wordt, is dat Johannes zijn eerste brief schreef met het duidelijk omschreven doel dat de ontvangers zouden 'weten' dat ze eeuwig leven hadden (1 Joh. 5:13).

Hoe wordt de zekerheid bewerkt in een gelovige?

In wezen wordt de zekerheid bewerkt door de Heilige Geest in ons. De Heilige Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn (Rom. 8:16). Hij gebruikt het Woord van God om die zekerheid te bewerken – net zoals Hij dat Woord eerst gebruikte om overtuiging van zonden en de nieuwe geboorte te bewerkstelligen.

Wat kan ik doen om zekerheid te krijgen?

De eerste stap is dat je beseft dat de gelovige twee naturen heeft en dat de oude natuur ongeneeslijk slecht is, niet te repareren, te hervormen of te verbeteren.¹ Zodra dit in geloof is aanvaard, moeten we niet meer naar onszelf kijken, maar naar Christus en Zijn werk.

Als onze zonden vergeven zijn, dan is dat 'ter wille van Zijn naam' (1 Joh. 2:12). Zekerheid vinden we niet in onze gevoelens, onze geestelijke groei (we zouden bepaald niet in de positie zijn om hier zelf een oordeel over te vormen), onze trouw of onze dienst. We kunnen alleen zekerheid vinden in het overdenken van en vertrouwen op de duidelijke uitspraken in Gods Woord. Alleen God is gerechtigd en bekwaam om de waarde van het offer van Christus te beoordelen. Hij heeft Hem opgewekt als teken van Zijn goedkeuring en waardering en Hem verhoogd aan Zijn rechterhand (Hebr. 10:12; Rom. 8:34). Al in het Oude Testament was dit een zaak van Gods waardering van het bloed, en van niemand anders (Ex. 12:13).

Maar 2 Korinthe 13:5 vermaant ons toch om onszelf te beproeven?

Dat lijkt op het eerste gezicht inderdaad zo te zijn. Het vers luidt: 'Onderzoek dan uzelf of u in het geloof bent; beproef uzelf'. We moeten echter de hele zin lezen, die in feite in vers 3 begint: 'U zoekt immers een bewijs dat Christus in mij spreekt ...'. Zoals altijd biedt de context het antwoord. Er waren mensen die de apostolische roeping van Paulus in twijfel trokken en probeerden hem in diskrediet te brengen. Paulus zegt in wezen: 'Dit is absolute nonsens – kijk maar naar jullie zelf! Het feit dat jullie gelovigen zijn, is het goedkeuringsstempel op mijn dienst en roeping'. Paulus hield de Korinthiërs voor dat zij zichzelf moesten beproe-

ven omdat zij gered waren, niet om te ontdekken of ze gered waren.

Wat is het gevolg van de zekerheid?

Zekerheid geeft vaste vrede en een waardering van de gunst waarin wij staan¹ (Rom. 5:1-2). Dit stelt ons in staat om ons te verheugen in onze behoudenis en te roemen in de hoop op de heerlijkheid van God (Rom. 5:2b).

Zoals C.H. Mackintosh ooit zei:

**'Gelukkig zijn zonder dat
je zekerheid hebt,
is net zoiets als gelukkig zijn op
de rand van een afgrond
waarin ik op elk moment voor
altijd te pletter kan slaan.'**

En ook alleen als we de zekerheid van de behoudenis hebben, kunnen we onderricht ontvangen en de waarheid leren kennen. Daarom zegt Johannes: 'Ik schrijf u, kinderen, omdat de zonden u vergeven zijn ter wille van Zijn naam' (1 Joh. 2:12). De zekerheid van de behoudenis is ook van wezenlijk belang om te kunnen leven in de vreugde van de toegang tot en gemeenschap met de Vader en de Heer; om te kunnen wandelen naar de Geest (Rom. 8:4), en om te naderen in aanbidding (Hebr. 10:22).

Michael Hardt

¹ Zie het artikel *Deliverance in Romans 8:1-4* ('Bevrijding in Romeinen 8:1-4') door W. Kelly, op biblecentre.org.

Kom over ... en help ons!
Handelingen 16:9

'Jezusmensen'

Een zendeling kreeg het volgende bericht met allerlei vragen die tot op de dag van vandaag bij veel heidense stammen en dorpen leven.

"Vraag van het arme dorp... aan zendeling..."

Al vanaf de vroegste tijden hebben onze voorvaders aan goden van hout en steen geofferd en die aanbeden. En wij zijn hen nagevolgd. We hebben naar onze tovenaars geluisterd en geloofd wat onze priesters ons verteld hebben. Maar ondanks alles voelen we ons schuldig. Hoe langer en hoe meer we tot onze goden gebeden hebben, hoe armer en ellendiger we geworden zijn.

We hebben familieleden in een ander dorp. Die zich hebben aangesloten bij de Jezus-mensen. En hoewel we nu nog twijfelend tot u komen, menen we het toch echt serieus en zijn het erover eens met elkaar: We willen graag in plaats van onze tovenaars een leraar hebben die naar ons dorp toe komt om ons van Jezus te vertellen, want ook wij willen 'Jezusmensen' worden.

De brief was door de hoofdman en enkele dorpsoudsten namens allen ondertekend. Deze heidenen hadden tot dan toe nog maar weinig van het Christelijke geloof gezien. Maar er was hun wel iets essentieels duidelijk geworden: in tegenstelling tot hun dode goden is Jezus Christus levend en echt. Hij leidt niet in vertwijfeling, maar naar redding en hoop. Zij verwachtten dat Hij ook hen helpen zou; ze hadden immers gezien hoe hun familie door het geloof in Hem ten goede veranderd werd.

Zulke Jezusmensen, van wie het leven door Christus ten goede veranderd is, werken dus aanstekelijk. Ook nu nog!